

Ábrahámot a hívők atyjának nevezik. Nem ő volt az első hívő: Ábel is hit által vitt értékesebb áldozatot, Noé is hit által engedelmeskedett (Zsid 11,3.7). De Ábrahám kapott először olyan ígéretet Istentől, hogy Ő megáldja, áldássá teszi, sok nép atyjává lesz.

Megszólította az ÚR. Nem tudjuk, hogyan szólt hozzá, de bizonyos volt benne, hogy az, aki szól, az Isten – nem olyan, mint azok, amikben eddig hitt: azok az „istenek” nem beszélnek... Ábrahám még nem tudta, milyen Isten. Csak azt tudta, hogy most Ő szól, és egyszerűen hitt és engedelmeskedett.

Isten egy kényelmes, civilizált, emberileg biztonságos környezetből hívta ki, „arra a földre, amit majd megmutat”. Amikor megtérésre hív valakit – minket is, amikor hívott – nemcsak azt mondta, hogy megbocsáttattak a bűneim, hanem azt is: „kövess engem”. Elindított egy olyan úton, ami addig ismeretlen volt. – Ábrahám „elindult, nem tudva, hova megy.” Mi hisszük, hogy az Úr Jézus az Atyánál készített helyet nekünk, és ha Őt követjük, akkor oda megyünk.

Ábrahám erős volt a hitben, „reménység ellenére reménykedve hitt”. Amit Isten kijelentett neki, az emberileg lehetetlen: 75 éves korában, gyermektelenül kap ígéretet arra, hogy sok nép atyjává lesz. Ekkor hisz és elindul. Később kételkedik, megpróbál besegíteni Istennek. Isten mégis megtartja őt, a hitét is. Meg is erősíti annyira, hogy később az Ő szavára kész feláldozni az egyetlen gyermekét.

Erős hit: „reménység ellenére reménykedve”, tapasztalatok, körülmények ellenére hinni. Olyan hit, ami erősebb, mint a látás. Erősebb, mint én vagyok: akarom a jót tenni, de nem tudom, és mégis hiszek abban, amit az Úr Jézus mondott: megbocsáttattak a bűneid; aki hozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem; senki ki nem ragadhat az Ő kezéből. És hiszek abban, amit tett: hogy a halálával, a vérével megváltott; hogy később a nevemen szólított, és így az övé vagyok. Ábrahám kezdetben „csak” Isten ígéreteiben bízhatott, nem tudta, hogyan fogja beteljesíteni. Nem tudta, hogyan lesz ő áldássá, hogyan fog Isten sok népet megáldani rajta keresztül, Nem tudta, hogyan fog Isten gondoskodni az áldozati bárányról, de mindezt „teljesen elhitte”.

Az erős hit az, amit Isten erősít meg, és próbára is tesz. Hiszek-e benne, hogy gondoskodik rólam akkor is, ha nincs biztos megélhetésem? Tudok-e békességet kérni tőle, amikor minden tombol körülöttem? Ha ígéretet kaptam pl. a szeretteim megtérésére, bízom-e benne akkor is, ha egyre makacsabban ellenállnak? Ha parancsot kaptam, hogy „ne félj, hanem szólj, és ne hallgass”, merek-e Krisztusról szólni akkor is, ha a másikat sokkal erősebbnek vagy okosabbnak tartom magamnál?

„Dicsőséget adott Istennek.” Hogyan adhatok Neki dicsőséget? Azzal, hogy erős a hitem: teljesen elhiszem, hogy amit Ő egyszer megígért, meg is tudja tenni, és nem próbálok besegíteni neki. Dicsőséget adok neki azzal, hogy megvallom ezt a hitemet. Azzal, hogy aszerint élek. Dicsőíthetem akkor is, amikor beteljesednek az ígéretei. „Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” (Lk 1,45) És dicsőíthetik Őt mások is ezért: ha látják, hogyan bíztam rá magam Istenre, hogyan tartott meg Ő engem. Nem mindenki fogja dicsőíteni. Az, amikor látják egy hívő életét, azt, hogy mit tesz vele Isten, egy bizonyágtétel számukra, ami döntésre hívja őket: hisznek vagy nem, keresni kezdik-e az Urat vagy nem. És egyesek hisznek, mások nem.

Ábrahámnak igazságul tulajdoníttatott a hite: az, hogy az igaz, élő Isten szavának hitt. „Nincsen igaz ember egy sem”, csak akit Ő megigazított (igazzá tett). Ez Isten akarata és cselekedete: megigazítani az istentelent, befogadni a tőle elszakadt embernek, megbocsátani, eltörölni a

bűneit. Ábrahám „hitt abban, aki megigazítja az istentelent” (Róm 4,5), mi hiszünk abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust a halálból – a mi megigazulásunkért (Róm 4,24-25).

Bűnösök vagyunk, mégis igazak: ez az, ami embereknél lehetetlen, de Istennél lehetséges. Ebben a hitben legyünk erősek: ne kételkedjünk, tegyünk róla bizonyosságot, biztassuk a gyengéket azzal, hogy Jézus meghalt az ő bűneikért is, feltámadt, megbocsát, velük van az egész úton.

Róm. 5,5

A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.